

лъжимъ съ бѣдъ камъкъ, когато многого хора още почиваха, само египтянинътъ бѣше сѣдѣлъ на върха на кулата която лежеше до къщата му. Высокото и грамадно здание на кулата и на прилежащия сѣмъ часть лѣсъ служаха за да бранятъ Арбака отъ пылливите погледи на любопытните. Той имаше отъ предъ си една трапеца и на нея свитѣкъ исписанъ съ іероглифы. Приблѣдываше вече бляскавината на небеснытъ звѣзды и пощната сѣпка са разрѣждаше по оголенитѣ върхове на горитѣ, само надъ върха на Везувій са издигаши неподвиженъ облакъ, който отъ нѣкой денъ ставаше все помраченъ. Борбата на нощта която устанываше на деня ставаше по явственна на морската повърхнина, която са простираше като безкрайно езеро. На едвამъ набрченитѣ му волны огледавахъ са стръмнитѣ сѣмъ частитѣ и покриты съ лозя брегове и тукъ тамъ са бѣлѣяхъ приморскитѣ стѣны на градове потънжли въ сѣнь.

Този бѣше священнитѣ часъ на смѣлата и древня наука на египтянитѣ, която както увѣриваха предъ казваше чрезъ звѣздытъ сѣдбата на челоуцитѣ.

Арбакъ бѣ вече напльнилъ съ знакове пергамена си и чертише единъ знакъ, едно заключеніе, когато като си подпрѣ главата на рѣката владе са на размыслише изысквано отъ слѣдствіята на расжданіята му.

«Какъ ми предвѣщаватъ звѣздытъ близо едно бѣдствіе, мърмореше си той тихо, бѣдствіе нечакано. Звѣздытъ искатъ да ма сплящатъ съ подигрателно предвѣстіе каквото едно време Пирра, който, ако исторіята не лъже, былъ осжденъ отъ сѣдбата си да желае пламенно много работы и нищо да не сполучва. Безпокоецъ, той излѣзе на срѣща на сѣчкия свѣтъ и нищо не спечели; направи сраженія безплодны, спечели побѣды безъ тѣржества, добы слава лишена отъ сполуки; въ послѣднитѣ си дни той са оплаше поради собственитѣ си предразсѣдцы и найподирѣ една бабичка го уби съ керемда като куче. Благодарѣ на звѣздытъ че ми представятъ за примѣръ воинственнаго фюгози лудня и общаватъ на философіата сѣщитѣ слѣдствія. Безкрайна наука! неизвѣстна сполука! камъкътъ . . . грозно предвѣщаніе! да, да, колкото повече размыслимъ . . . предвѣщаватъ ми са бѣдствіе подобно на смъртъта на епирския царь. Да погльдамъ пакъ. Пази са, думатъ ми свѣтоноснитѣ мои пророцы когато минавашъ подъ гинла стрѣха, когато си въ обсаденъ градъ или подъ кашара . . . единъ камъкъ паднѣлъ отъ горѣ ти — и ще са испльни страшното ти предопредѣленіе . . . И близка е опасността! но невъзможно е точно нито дентъ нито